

GERİCİ TAVİZLER VE ATATÜRK CUMHURİYETİ'NE İHANETİN KISA ÖZETİ

Geçtiğimiz günlerde Leman Dergisinde yayınlanan bir karikatürden sonra siyasal İslam'a ve gericilere büyük bir taviz daha verilmiştir. 32 yıl önce Sivas Katliamıyla zirveye ulaşan tavizlerin bir yenisini katliamın yıl dönümünden iki gün önce yaşadık. Şükür ki bu kez insanlar diri diri yakılmadı.

Hiç kimsenin yaşam biçimine, düşünce özgürlüğüne ve tercihlerine karışılmadığı, demokratik hakların kullanıldığı ve "hukuk devletinin" egemen olduğu söylenen bir ülkede yaşananlar endişe vericidir.

Yaşanan olaylar neresinden bakarsanız bakın tam anlamıyla bir provokasyondur. Bu ve benzeri olayların provakatif olduğunu kanıtlayacak somut delillerin ortaya konması zordur. Sosyal ve toplumsal olaylarda çoğu zaman somut delilleri ortaya koyabilmek için üstünden uzun bir zamanın geçmesi gerekir.

Nitekim Sivas Katliamının planlanmış bir provakatif eylem olduğu yıllar sonra ortaya çıkmıştır. Katliam öncesi çevre illerden eylem için gelen grupların olduğu itirafı yıllar sonra yapılmıştır. Biraz daha geçmişe gidersek Maraş, Çorum ve Malatya'da Alevilere karşı yapılan katliamlarda aynı şekildedir.

Toplumsal olaylarda gerilimi yaratanlar genellikle siyasal iktidarlar olmuştur. Bunun ilk örneğini 4 Aralık 1945 tarihinde Tan Gazetesi'ne yapılan baskında görüyoruz. Tan Gazetesi, savaş yıllarında Nazizm'e karşı çıkarak antifaşist bir yayın politikası izlemiştir. Millî Mücadele döneminde Sovyetler Birliği ile başlayan dostluk ilişkisinin sürdürülmesini, demokratikleşme sürecine ivedilikle geçilmesini, siyasi suçların affını ve basın özgürlüğünü isteyen Tan Gazetesi ve Serteller, siyasi iktidarın, ırkçıların, gericilerin ve basındaki temsilcilerinin hedefi olmuşlardır. 2 Aralık 1945'te Tasvir gazetesi "Bu millet kendisine fenalık edenleri hiçbir zaman affetmemiştir. Yakın tarih bu milli intikamın misaller ile doludur" derken, 3 Aralık günü Hüseyin Cahit Yalçın'ın Tanin gazetesinde yer alan 'Kalkın Ey Ehl-i Vatan' başlıklı yazısı ile bardak taşmıştır.

4 Aralık'taki saldırının ardından eylemi gerçekleştirenler yerine Sabiha ve Zekeriya Sertel, çeşitli yazıları nedeniyle tutuklanarak yargılanmışlar ve bir yıl hapis cezasına çarptırılmışlardır.

Sabiha Sertel, 'Amerikan emperyalizmine verilen bir taviz' olarak gördüğü saldırıyla Saraçoğlu Hükümeti'nin, muhalif Celal Bayar grubunun ilerici kuvvetlerle iş birliği yapmasını önlemeyi ve memlekette komünistlerle mücadeleye geçildiğini göstererek Amerika'dan yardım almayı amaçladığını belirtmektedir.

Tevfik Çavdar'a göre 4 Aralık 1945 günü dönemin siyasi iktidarı tarafından kışkırtılan ve sayıları 20 bini bulan üniversite öğrencisinin gazeteye saldırarak matbaasını tahrip etmesi, kırılma noktası ve Babıâli'de çok sesliliğin son örneğidir.

Tan Gazetesi olayında garip olan baskını gerçekleştirenlerin üniversite öğrencileri olmasıdır. Bu grup içerisinde milletvekillerinin olduğu bilinmektedir. Olayın ardından dönemin gazetelerinden Akşam Gazetesinin birinci baskıdaki manşeti, "Talebenin heyecanı esefle karşılanacak bazı neticeler verdi, Tan gazetesinde tahribat yapıldı" şeklindeyken, saldırıdan sonra Akşam Gazetesine giden gençler manşeti değiştirmişlerdir. İkinci baskıda "Üniversite talebeleri bu sabah tezahüratta bulundular" manşetiyle verilen haberde, gençliğin son günlerde yapılan bazı yersiz ve yabancı propagandaları protesto ettiği bildirilmektedir" şeklinde olmuştur. Dönemin bütün gazeteleri benzeri manşetlerle olayı haberleştirmişlerdir.

Görüldüğü gibi 1945'den günümüze basının tavrı genellikle iktidar gücünü kullananlar tarafından belirlenmiştir.

Tekrar Lemam Dergisi olayına dönecek olursak, yayınlanan karikatür hiçbir şekilde inanç özgürlüğüne ve kutsal değerlere hakaret içermemektedir. Sorunun temelinde siyasal iktidarların manevi değerleri kullanması ve ülkenin içinde bulunduğı siyasal konjonktür yatmaktadır. Derginin yaygın ideolojisi etnisiteye ve Kemalizm karşıtlığına dayanmaktadır. Savunduğı ideolojik düşünceye rağmen yayınladığı provakatif karikatür sonrası ortaya çıkan tablo laik cumhuriyet ve Kemalizm karşıtlığıdır.

Olaylar başlamadan önce ve sonrasında yapılan açıklamalara dikkat edildiğinde somut olarak görülecektir. Sivas Katliamı sonrası devleti yönetenler olayların sorumlusu olarak Aziz Nesin'i göstermiş katliamcılar neredeyse kahraman ilan edilmiştir. Dönemin Başbakanı "Çok şükür otelin dışında hiç kimse zarar görmemiştir" demeci vermiş Cumhurbaşkanı olayı "münferit" diye geçiştirmiştir. Uzun yıllar süren yargılama sonrasında ise bugün cezaevinde hiç kimse kalmamıştır. Hatta olaylara karışan ve azmettirici olarak yargılanan isimlerden bazıları milletvekili yapılarak ödüllendirilmiştir.

Yakın tarihte birçok vahşi cinayet işleyen Hizbullah, İbda-C gibi İslami terör örgütü üyelerinin birçoğı farklı nedenlerle tahliye edilmiştir.

Leman Dergisi protestosu sonrası yapılan gösteriler siyasal İslam ideolojisinin hangi boyutlara geldiğini göstermektedir. Yapılan eylemler demokratik bir hakkın kullanılmasından öteye geçmiş laik cumhuriyete karşı başkaldırıya dönüşmüştür.

Taşınması anayasal bir suç olan **Hilafet Bayrağını** açanlara hoşgörü gösterilmiş, şeriat yanlısı sloganlar atılmış ve şiddet içerikli konuşmalar yapılmıştır. Emniyet güçleri bu kalkışma provasını izlemekle yetinmiş, devleti yönetenler grup için hiçbir açıklama yapmamıştır. Leman Dergisi çalışanları bir terör örgütü üyesi gibi gözaltına alınırken anayasal düzene karşı sloganlarla şiddete bulaşan göstericilere dokunulmamaktadır. Olayların sonrasında yetkililerin açıklamalarında Leman Dergisi ve çalışanları suçlu gösterirken, şiddet yanlılarına yönelik hiçbir açıklama yapılmayarak adeta desteklenmektedir. Nitekim sosyal medya platformlarında Türkiye Cumhuriyeti Devletinin kurucusu Gazi Mustafa Kemal Atatürk'e yönelik yalan ve iftiralar üzerine kurulu hakaret ve aşağılamaya yönelik yayınlar ivme kazanmıştır.

TAVİZLERİN TARİHÇESİ

Gericilere verilen tavizler Gazi Mustafa Kemal Atatürk'ün ölümünden sonra özellikle de İkinci dünya savaşı sonrasında başlamıştır. Savaş sonrası dünyayı saran ekonomik ve siyasal zorluklar her toplumda farklı arayışları tetiklemiştir. Çok partili döneme geçme hazırlığı yapan Türkiye'de dönemin CHP yönetimi halktaki hoşnutsuzluğu azaltmak, tekrar güven kazanmak için kuruluş hazırlığı yapan Demokrat Parti'nin söylemlerini taklit etmeye başlamıştır. Laiklik konusunda hassasiyeti bilinmesine rağmen İsmet İnönü bile bu tavizlere karşı gösterilmesi gereken radikal tavrı gösterememiştir. Hatta Celal Bayar'ın daha kararlı olduğu söylenebilir.

Cumhuriyet tarihinde gericici tavizin ilk adımları Ezanın tekrar Arapça okunması ve İmam Hatip Okullarının açılmasıdır. Çağdaşlaşma yolundaki yeni cumhuriyetin en büyük tavizi ise Köy Enstitülerinin kapatılması olmuştur.

Sonrasında siyasal iktidarlar adeta birbiriyle yarışır hale gelmiştir. Laiklik ilkesi ilk ve en fazla ihmal edilen ilke haline gelmiştir. 1945'lerden 1980'li yıllara kadar gericici hareketler "ideolojik" çalışma ve örgütlenme çalışmaları içinde kalmıştır. Bu dönem aralığında kitlesel sayılabilecek en büyük eylem "6. Filo'yu Kible" yapanların kıldığı namaz ve filoyu savunmaları olmuştur. Bunun dışında kitlesel eylemlerden çok ideolojik düzeyde, tabanda taraftar arayışı içinde bulunmuşlardır.

12 Eylül 1980 faşist darbesiyle birlikte dış destekli tarikat ve cemaatler cunta rejimiyle iş birliğine girmişlerdir. Bunun somut kanıtı Uğur Mumcu'nun belgeleriyle yazdığı Rabita ile

kurulan ilişkilerdir. Mumcu'nun kanıtlarıyla birlikte ortaya koyduğu şeriatçı örgüt Rabita' dan para yardımı alındığını dönemin Devlet Başkanı Kenan Evren *"İmamların maaşını ödeyecek para yoktu. Bu nedenle aldık"* diyerek itiraf etmiş ve savunmuştur. Yine ABD destekli 12 Eylül faşist yönetimi dönemin bütün siyasal figürlerini Zincirbozan'a toplarken MSP İzmir Milletvekili Adayı tarikat üyesi ve ABD destekli Turgut Özal Başbakan Yardımcısı olarak faşist yönetimin aparatı olarak görevlendirilmiştir. Bu dönemde başlayan ve sonrasında kurucusu olduğu ANAP iktidarlarıyla devam eden tarikat-cemaat yapılanması devletin bütün hücrelerine işlemiş ticaretle bağlarını kurmaya başlamıştır. Bu dönem gerici güçlerin hızla geliştiği, güçlendiği devlet organlarına sızdığı dönem olmuştur.

1980'lerde tabanda ve devlet kadrolarında örgütlenmesini tamamlayan siyasal İslamcı örgütler ilk gerici kalkışmasını 3 Temmuz 1993 yılında Sivas Madımak Otelinde 33 insanı diri diri yakarak gerçekleştirmiştir. Bu olay büyük bir infial yaratmış gibi görünse de yetkililerin ilgisizliği, olayı hafife almaları ve emperyalist ülkelerin Orta Doğu politikaları gereği yeterli karşılık bulmamiş ve normalleştirilmiş hatta yanan insanlar suçlanmıştır.

Sivas Katliamı laik devlete karşı bir kırılma noktası olmuştur. Katliam sonrası İslamcı örgütlerin cezasız kalması onları cesaretlendirmiş, İbda-C, Hizbullah başta olmak üzere terör eylemlerini arttırmıştır. Hatta Hizbullah PKK'ya kaşı Güney Doğu Anadolu Bölgesinde desteklenmiştir.

Laik Cumhuriyet karşı illegal örgütlerin dışında legal örgütler devletle olan ilişkilerini güçlendirmeye devam etmiştir. Bu ilişkinin zirve noktasına Necmettin Erbakan'ın Başbakanlığı döneminde laiklik karşıtı Tarikat ve Cemaat şeyhlerini Başbakanlık konutunda verdiği iftar ve rejim değişikliğinin *"kanlı mı yoksa kansız mı"* olacağını sormasıyla ulaşmıştır.

Radikal İslamcı örgütlerin dışında **"gülen yüzlü"** cemaat toplumsal yaşamın her kesiminde hakimiyetin arttırmakta, bilim insanları ve sanat dünyası gibi toplumun her kesiminin katıldığı toplantılar organize etmekte ve destek görmektedir.

2000'li yıllarda AKP İktidarıyla **"gülen yüzlü cemaat"** ortaklık kurmuş devlet yönetimini paylaşmıştır. Bu süre içerisinde eğitim ve yargı tamamen cemaat kontrollünün eline geçmiş Silahlı Kuvvetlere operasyonlar düzenlenmiş, laik-Kemalist subaylar tutuklanmış ve cezalandırılmıştır. Emekli ve görevde olan subayların yanında ülkenin **Genelkurmay Başkanı "terör örgütü"** lideri suçlamasıyla tutuklanmıştır.

Laik devletin son savunucuları hükümet-cemaat iş birliği ile tasfiye edilirken algı operasyonları ve psikolojik savaşla Silahlı Kuvvetler değersizleştirilmiş adeta bir **"şer odağı"** haline getirilmiştir.

Hükümet-cemaat ilişkisi 15 Temmuz'daki güçler çatışmasına kadar devam etmiş bu tarihten sonra **"gülen yüzlü cemaat-hükümet"** ilişkileri bozulmuş ve adeta bir cadı avı başlamıştır. Ancak garip olan av görüntüsü sadece örgütün alt düzeyleri ve belli bir üst kesimine yönelirken siyaset içinde etkin olanlar korunup kollanmıştır.

15 Temmuz 2016 sonrası Gülen Cemaatinden boşalan kadrolara, Süleymancılar ve Menzilciler başta olmak üzere daha radikal konumdaki cemaatler yerleşmeye başlamıştır.

11. Temmuz.2025 tarihinde ise "Terörsüz Türkiye" aldatmacasıyla bölücü terör örgütü ve emperyalist ülkelerin aparatı olan PKK terör örgütüyle silah bırakma tiyatrosu oynanmış, terörist Öcalan'ın video mesajları paylaşılmış ve taleplerini görüşmek için Meclis Komisyonu kurulmasına karar verilmiştir. Mustafa Kemal Atatürk Cumhuriyetinin yıkılmasına yönelik ve gerici güçlere verilen en güçlü tavizlerden biri olarak tarihe geçmiştir. Nitekim bu tiyatronun bir gün sonrasında Cumhurbaşkanı; Kürt-Arap-Türk ifadelerini kullanarak ulus devlet karşıtlığını "ben ümmet severim" sözleriyle ortaya koymuştur.

SONUÇ VE DEĞERLENDİRME:

Yeşil Kuşak projesiyle Orta Doğu'da başlayan ABD öncülüğündeki yeniden paylaşım ve dünyanın dizayn edilmesi projesi Büyük Orta Doğu projesi ile farklı ve daha ileri bir boyuta geçmiş durumdadır. Projenin önündeki en büyük engelin Laik-Demokratik Mustafa Kemal Atatürk Cumhuriyeti olduğu ABD büyükelçilerinin ve istihbarat şeflerinin yazdıkları raporlarla ortadadır. Nitekim bir ABD büyükelçisinin raporunda "Orta Doğu ülkelerinde demokratik rejimlerin yerine tek adam rejimlerinin desteklenmesi, tek adamı ele geçirmenin daha kolay olacağı ve ABD çıkarlarının korunacağı" belirtilmiştir. Buna ek olarak Orta Doğu'da "ulus devletlerin" ABD çıkarlarına uygun olmadığı raporda belirtilmiştir. Bunun en son kanıtı ABD Türkiye Büyükelçisi Barrack'ın Osmanlı'nın milliyetçilik anlayışına övgüler düzmesidir.

Modern Mustafa Kemal Atatürk Cumhuriyetini zayıflatma, etkisizleştirme, kötüleme ve nihayetinde yıkma çabalarının temeli Menderes Hükümetlerine dayansa da, 12 Eylül 1980 faşist darbesiyle her gün daha fazla görülmektedir. Bu süre içerisinde laik ve modern cumhuriyeti savunan aydınlar birer birer katledilmiş hiçbirinin katilleri ve azmettiricilerine hak ettiği cezalar verilmemiştir. Basın siyasal iktidarın oyuncağı olmuş, birkaç onurlu gazeteci ise mahkemelerden ve cezaevlerinden kurtulamamıştır.

"Zamları Allah'ın yaptığına", her doğal felaketin, iş kazalarının ve toplumsal ahlaksızlığın Allah'ın takdiri olduğu yalanına inanan aklını yitirmiş bir yönetim anlayışıyla karşı karşıyayız.

Acı ama gerçek bir durum. Şimdi büyük bir yol ayrımındayız. Bu ülkenin yurtseverleri ve namuslu insanları sesini yükseltmek zorunda. 106 yıl önceki gibi "Ya istiklal, ya ölüm" diyerek haykırmak ve tekrar bilimi ve aklı egemen kılmak zorunda.